

Arrest

nr. 268 574 van 21 februari 2022

in de zaak RvV X / IV en RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 1 maart 2021, dienden op 1 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 23 maart 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar eerste verzoeker en verzoekster op 20 september 2021 en tweede verzoeker op 21 september 2021 werden gehoord.

1.3. Op 25 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissingen werden op 26 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, Koerd te zijn en afkomstig te zijn uit Aleppo. In het kader van uw verzoek haalt u volgende feiten aan.

In 2013 verliet u samen met uw gezin Syrië en reisde u naar Turkije. Daar bleef u tot u op 10 juli 2018 via een hervestigingsprogramma van IOM naar Kroatië werd overgebracht. In Kroatië werd u overgebracht naar een opvangcentrum in Kutina. Tien dagen later verkregen u, uw vrouw M. A.(CG:XXX), uw zoon I. (CG:XXX) en uw dochter F. internationale bescherming.

Jullie bleven nog vier maanden in het opvangcentrum in Kutina, daarna verhuisden jullie naar een eenkamerappartement in Zagreb. Uw zoon I. zocht werk, maar slaagde er niet in iets te vinden omdat hij geen Kroatisch sprak. U en uw zoon probeerden via apps op de telefoon de taal te leren, maar volgden geen Kroatische les. Ondertussen hadden u en uw vrouw te maken met medische problemen en verslechterde de psychologische toestand van uw gezin. U had het moeilijk om de noodzakelijke medicijnen te betalen, ook waren er communicatieproblemen met de dokters. Verder gooide een ambtenaar het Kroatisch paspoort van uw vrouw op de grond wanneer u het afhaalde. Een andere ambtenaar raapte de documenten op en gaf ze aan u. Tenslotte werd uw zoon benaderd door de Kroatische veiligheidsdienst. Ze wilden dat hij voor hen inlichtingen zou verzamelen. Nadat uw zoon weigerde, werd hij voortdurend bedreigd en geïntimideerd.

Op 20 april 2019, na negen maanden in Kroatië, vertrok u met uw gezin naar Duitsland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd geweigerd en op 16 oktober 2020 werd u gerepatriëerd naar Kroatië. De Duitse autoriteiten kwamen onaangekondigd en brachten jullie naar de luchthaven. Aangekomen in Kroatië was er korte tijd onenigheid tussen de Duitse en de Kroatische autoriteiten, maar u kreeg de toestemming Kroatië binnen te gaan. De luchtvaartpolitie bracht u in boeien naar het busstation. Daar kreeg u de boodschap dat u geen rechten meer had in Kroatië en dat u zelf een bestemming moest kiezen. U besloot een ticket naar België te kopen en stapte op de bus. Bij een grenscontrole tussen Oostenrijk en Duitsland werd u tegengehouden en een hele dag vastgehouden. U reisde te voet verder en bereikte België op 1 maart 2021. Dezelfde dag dienden u en uw gezin een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, familieboekje, medische documenten en psychologische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

De psychologische attesten die u voorlegt zijn niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud bleek u bij machte te zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend afgenomen zijn door de Kroatische autoriteiten (M., p.6), niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Kroatië of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale

bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw

grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Na uw verblijf in het opvangcentrum kreeg u door de Kroatische autoriteiten een nieuwe woning aangeboden, die volgens u veel te klein was (M., p.3). U deed echter geen concrete pogingen om een betere woning te vinden (M., p.5), hoewel u het recht had zich vrij in Kroatië te vestigen. U verklaart dat er geen werk was in Kroatië. Zelf heeft u geen werk gezocht, uw zoon I. ondernam wel een aantal pogingen om een baan te vinden. Hij werd echter niet aangenomen omdat hij de taal niet sprak (M., p.5). I. kreeg een aanbieding om voor de Kroatische veiligheidsdienst te werken, maar weigerde deze. De rest van uw gezin ondernam geen enkele poging om werk te vinden in Kroatië. Er kan dus geenszins worden gesteld dat het voor uw hele gezin onmogelijk is om werk te vinden in Kroatië. Uw inspanningen om de Kroatische taal te leren zijn eerder beperkt. U zegt een aantal apps gebruikt te hebben, maar zonder resultaat. U zegt dat u wel taallessen wilde volgen maar er geen kon vinden (M., p.6). Uw zoon I. verklaart dat er in Kroatië geen taallessen bestaan (I., p.10). Er kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er wel degelijk taallessen gegeven worden in Zagreb en dat u deze mits een kleine moeite kan vinden. Ook beweert u dat er geen scholen waren in Kroatië voor uw dochter F.. U zou aan het Rode Kruis en UNHCR gevraagd hebben om uw dochter in te schrijven op een school. Dit ging niet. Het is echter aan uzelf om uw recht op onderwijs uit te oefenen en zelf een school te zoeken voor uw dochter. U deed echter geen enkele poging om haar in te schrijven in een school.

Tenslotte verklaart u dat er in Kroatië geen gezondheidszorg was, dat u de kans niet kreeg om naar de dokter te gaan (M., p.3). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er wel degelijk zorg beschikbaar was voor u en uw gezin. Uw vrouw werd na een vermeende hartaanval naar het ziekenhuis gebracht. U beklaagt het dat ze enkel een infuus kreeg en na een uur weer mocht vertrekken (M., p.3). Uw vrouw was echter in staat om na dat infuus naar huis te gaan (M., p.5). Uw vrouw werd dus wel degelijk verzorgd. U legt ook geen enkel document uit Kroatië neer om deze vermeende hartaanval te staven en ook uit de medische documenten uit België die u voorlegde wordt hiervan geen enkele melding gemaakt (doc.4). Wat u zelf betreft kon u beroep doen op een cardioloog en kreeg u elke dag medicijnen, 'een tablet of twee' (M., p.3). Uit de Belgische medische documenten die u voorlegt blijkt overigens dat er geen cardiovasculaire oorzaak gevonden kon worden voor uw vermeende hartproblemen (doc.4). Dat u enkele maanden na uw erkenning niet langer kon rekenen op de medicijnen van het Rode Kruis betekent niet dat de gezondheidszorg niet beschikbaar was of dat de toegang ertoe u geweigerd werd. Vanaf dan slaagde u er immers nog steeds in om uw medicijnen te verkrijgen, met de hulp van een kerk en uw neef (M., p.6). Dit wijst erop dat u in Kroatië kon functioneren en over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikte.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale en fysieke gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Het CGVS betwist niet dat u en uw gezin met een aantal psychologische problemen kampen, zoals gestaafd door de psychologische documenten die u voorlegt (doc.5). Er dient nogmaals op gewezen te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u in Kroatië geen toegang had tot medische zorg of dat u de weg ernaartoe niet had kunnen vinden. Ofschoon de psychische problematiek van uw gezin betreurenswaardig is, doet dit niets af en geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat uit niets blijkt en dat u niet aannemelijk maakt dat u als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Kroatië. Wat de beoordeling van uw huidige gezondheidssituatie betreft, dient u zich hiervoor te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw zoon I. als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië het slachtoffer is geworden van intimidatie door de Kroatische veiligheidsdiensten en dat de documenten van uw vrouw op de grond gegooid werden moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

U beweert dat uw zoon bedreigd werd door de Kroatische veiligheidsdiensten nadat hij weigerde met hen samen werken. Uw zoon werd opgeroepen en er werden hem een aantal vragen gesteld over zijn

verleden in Syrië (I., p.3). Daarna vroeg de ondervrager of I. met hem wilde samenwerken en informatie doorspelen over mogelijke dreigingen voor Kroatië. I. ging niet akkoord. Daarna zouden de inlichtingendiensten aangedrongen hebben door meerdere keren te bellen en I. een tweede keer op te roepen. I. bleef weigeren en merkte vanaf dan dat hij geobserveerd werd door een zwarte auto (I., p.4). De verklaringen van I. met betrekking tot deze gebeurtenissen zijn echter vaag en weinig gedetailleerd. I. weet niet meer van welke dienst de ondervrager was noch hoe hij heette, hoewel hij vroeger wel over deze informatie zou beschikt hebben (I., p.6). Er kan meer feitelijke kennis verwacht worden van iemand die zulk probleem als een van de redenen benoemt waardoor hij niet terug kan naar Kroatië. Dit ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van I.'s verklaringen. Daarbij slaagt er I. er geenszins in aannemelijk te maken dat de vermeende zwarte wagen van de veiligheidsdiensten zou zijn. I. zag de man in de zwarte auto in de buurt, maar vermeldt geen enkele ontmoeting met hem. De Kroatische veiligheidsdiensten hebben nooit geweld gebruikt tegen I. (., p.6). Ook kan I. niet verklaren waarom de Kroatische veiligheidsdiensten hem persoonlijk zouden laten schaduwen (I., p.7). Het is dus niet geloofwaardig dat I. gevolgd werd door de veiligheidsdienst in Kroatië of dat hij door de Kroatische veiligheidsdiensten onder druk gezet werd om voor hen te werken.

Verder hekelt u dat uw vrouw vanwege haar hoofddoek lang moest wachten op haar Kroatische papieren. Wanneer jullie de documenten wilden afhalen, gooide de ambtenaar alles op de grond (M., p.3). Uw zoon voegde hier aan toe dat een andere ambtenaar zich verontschuldigde en ervoor zou zorgen dat het in orde zou komen (I., p.5). Hoewel het gedrag van de eerste ambtenaar laakbaar is, zette de tweede de situatie weer recht. Er kan dus geen sprake zijn een daad van vervolging of een situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Tenslotte moet vastgesteld worden dat u relatief korte tijd, een negental maanden na de toekenning van de status vertrokken bent uit Kroatië, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart zelf dat u geen pogingen gedaan had om andere huisvesting te vinden, omdat u Kroatië wilde verlaten (M., p.5). Bij uw terugkeer naar Kroatië op 16 oktober 2020 verliet u het land dezelfde dag nog.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Kroatië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, Koerd te zijn en afkomstig te zijn uit Khan Mamed. In het kader van uw verzoek haalt u volgende feiten aan.

In 2013 verliet u samen met uw gezin Syrië en reisde u naar Turkije. Daar bleef u tot u op 10 juli 2018 via een hervestigingsprogramma van IOM naar Kroatië werd overgebracht. In Kroatië werd u overgebracht naar een opvangcentrum in Kutina. Tien dagen later verkregen u, uw man M.A. (CG:XXX), uw zoon I.A. (CG:XXX) en uw dochter F. internationale bescherming.

Jullie bleven nog vier maanden in het opvangcentrum in Kutina, daarna verhuisden jullie naar een eenkamerappartement in Zagreb. Uw zoon I. zocht werk, maar slaagde er niet in iets te vinden omdat hij geen Kroatisch sprak. Uw man en uw zoon probeerden via apps op de telefoon de taal te leren, maar volgden geen Kroatische les. Ondertussen hadden u en uw man te maken medische problemen en verslechterde de psychologische toestand van uw gezin. U had het moeilijk om de noodzakelijke medicijnen te betalen, ook waren er communicatieproblemen met de dokters. Verder gooide een ambtenaar uw Kroatisch paspoort op de grond wanneer u het afhaalde. Een andere ambtenaar raapte de documenten op en gaf ze aan u. Tenslotte werd uw zoon benaderd door de Kroatische veiligheidsdienst. Ze wilden dat hij voor hen inlichtingen zou verzamelen. Nadat uw zoon weigerde, werd hij voortdurend bedreigd en geïntimideerd.

Op 20 april 2019, na negen maanden in Kroatië, vertrok u met uw gezin naar Duitsland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd geweigerd en op 16 oktober 2020 werd u gerepatrieerd naar Kroatië. De Duitse autoriteiten kwamen onaangekondigd en brachten jullie naar de luchthaven. Aangekomen in Kroatië was er korte tijd onenigheid tussen de Duitse en de Kroatische autoriteiten, maar u kreeg de toestemming Kroatië binnen te gaan. De luchtvaartpolitie bracht u in boeien naar het busstation. Daar kreeg u de boodschap dat u geen rechten meer had in Kroatië en dat u zelf een bestemming moest kiezen. U besloot een ticket naar België te kopen en stapte op de bus. Bij een grenscontrole tussen Oostenrijk en Duitsland werd u tegengehouden en een hele dag vastgehouden. U reisde te voet verder en bereikte België op 1 maart 2021. Dezelfde dag dienden u en uw gezin een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort, identiteitskaart, familieboekje, medische documenten en psychologische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

De psychologische attesten die u voorlegt zijn niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud bleek u bij machte te zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen bleek dat u zich voor uw verzoek tot internationale bescherming baseerde op de problemen die ook uw man M.A. (CG:XXX) aanhaalde. In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd door het CGVS geoordeeld dat zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard wordt op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, Koerd te zijn en afkomstig te zijn uit Aleppo. In het kader van uw verzoek haalt u volgende feiten aan.

In 2013 verliet u samen met uw gezin Syrië en reisde u naar Turkije. Daar bleef u tot u op 10 juli 2018 via een hervestigingsprogramma van IOM naar Kroatië werd overgebracht. In Kroatië werd u overgebracht naar een opvangcentrum in Kutina. Tien dagen later verkregen u, uw vader M.A. (CG:XXX), uw moeder M.A. (CG:XXX) en uw zus F. internationale bescherming.

Jullie bleven nog vier maanden in het opvangcentrum in Kutina, daarna verhuisden jullie naar een eenkamerappartement in Zagreb. U zocht werk, maar slaagde er niet in iets te vinden omdat u geen Kroatisch sprak. Uw vader en u probeerden via apps op de telefoon de taal te leren, maar volgden geen Kroatische les. Ondertussen hadden uw ouders te maken medische problemen en verslechterde de psychologische toestand van uw gezin. Jullie hadden het moeilijk om de noodzakelijke medicijnen te betalen, ook waren er communicatieproblemen met de dokters. Verder gooide een ambtenaar het Kroatisch paspoort van uw moeder op de grond wanneer uw ouders het afhaalden. Een andere ambtenaar raapte de documenten op en gaf ze aan uw ouders. Tenslotte werd u benaderd door de Kroatische veiligheidsdienst. Ze wilden dat u voor hen inlichtingen zou verzamelen. Nadat u weigerde, werd u voortdurend bedreigd en geïntimideerd.

Op 20 april 2019, na negen maanden in Kroatië, vertrok u met uw gezin naar Duitsland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd geweigerd en op 16 oktober 2020 werd u gerepatriëerd naar Kroatië. De Duitse autoriteiten kwamen onaangekondigd en brachten jullie naar de luchthaven. Aangekomen in Kroatië was er korte tijd onenigheid tussen de Duitse en de Kroatische autoriteiten, maar u kreeg de toestemming Kroatië binnen te gaan. De luchtvaartpolitie bracht u in boeien naar het busstation. Daar kreeg u de boodschap dat u geen rechten meer had in Kroatië en dat u zelf een bestemming moest kiezen. U besloot een ticket naar België te kopen en stapte op de bus. Bij een grenscontrole tussen Oostenrijk en Duitsland werd u tegengehouden en een hele dag vastgehouden. U reisde te voet verder en bereikte België op 1 maart 2021. Dezelfde dag dienden u en uw gezin een verzoek in om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u uw identiteitskaart en psychologische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen bleek dat u zich voor uw verzoek tot internationale bescherming baseerde op de problemen die ook uw vader M.A. (CG:XXX) aanhaalde. In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming werd door het CGVS geoordeeld dat zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard wordt op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van uw vader werd als volgt gemotiveerd:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.“

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267 682, is de echtgenoot van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267 714. Eerste verzoeker en verzoekster zijn de ouders van tweede verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 267 711. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In de verzoekschriften beroepen verzoekers zich op dezelfde feiten, middelen en stukken en voeren verzoekers dezelfde argumentatie aan.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de drie beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. Over het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij betogen dat er moeilijkheden zijn in Kroatië voor wat betreft de toegang tot het onderwijs en de arbeidsmarkt en dit voornamelijk wegens de taalbarrière en de Covid-19 pandemie. Verzoekers citeren uit de site “asylumineurope.org” en de site “hrw.org” om de situatie in Kroatië aan te kaarten. Verzoekers wijzen erop dat zij in het opvangcentrum Carda voor asielzoekers met mentale problemen verblijven en dat Human Rights Wacht heeft vastgesteld dat mensen die in Kroatië in instellingen verblijven verschillende vormen van misbruik ervaren nu zij geïsoleerd zijn van hun gemeenschap, verbaal mishandeld en gedwongen worden om bepaalde medische behandelingen te ondergaan. Mensen met een bepaalde handicap zouden nog steeds beroofd worden van hun recht om zelf beslissingen te nemen over hun leven.

3.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende nieuwe stukken:

- Attest opvang Carda;
- Kopie medische attesten.

Op 7 februari 2022 maakten verzoekers elk afzonderlijk een aanvullende nota over waaraan volgende stukken werden gevoegd:

- Kopie attest opvang Carda d.d. 3 februari 2021;
- Attesten van de psychiater en de psycholoog.

Zij wensen hiermee aan te tonen dat ze ernstige mentale problemen hebben en verwijzen naar de uiteenzetting in hun verzoekschrift voor wat betreft de dramatische levensomstandigheden waar mensen met mentale problemen in Kroatië mee te maken krijgen.

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.4. Over de gegrondheid van het beroep

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Kroatië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekers op 10 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden in Kroatië en dat de Kroatische autoriteiten op 31 juli 2018 de internationale beschermingsstatus hebben verleend (AD CGVS, witte map, stuk 7, stuk 7b, “Eurodac Marked Hit” van 17/03/2021). De vaststelling, dat verzoekers in Kroatië de internationale beschermingsstatus werd verleend en zij aldaar over een geldige verblijfstitel beschikken, wordt door verzoekers niet betwist. Er zijn verder geen indicaties dat verzoekers thans niet langer de internationale beschermingsstatus in Kroatië zouden genieten en dit wordt evenmin door verzoekers betwist.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers, die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Kroatië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het

kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van het dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Kroatië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit de verklaring van verzoekers en het zeer summiere betoog in de verzoekschriften kan worden opgemaakt dat verzoekers in wezen vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Kroatië zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers vertrokken naar eigen zeggen uit Kroatië omdat ze er geen werk vonden, hun huisvesting te klein was, ze er geen Kroatische les konden volgen, ze moeilijkheden hadden om de noodzakelijke medicijnen te krijgen en hen geen zorgen werden geboden, er communicatieproblemen waren met de dokters, ze er psychisch ziek werden, ze geen financiële steun kregen die hen had moeten worden geboden gedurende de eerste twee jaren en omdat tweede verzoeker bedreigd en geïntimideerd werd nadat hij weigerde voor de Kroatische veiligheidsdienst te werken (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 3 en 5; CGVS verhoor verzoekster, p. 3; CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 3 en 4).

Verzoekers beperken zich in hun verzoekschrift in wezen tot het verwijzen naar de algemene situatie in Kroatië nu zij louter citeren uit verschillende websites, zonder zich hierbij te steunen op eigen, concrete en persoonlijke ervaringen. Verzoekers steunen hun vrees aldus slechts op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen, doch tonen niet *in concreto* aan dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers brengen geen concrete elementen bij die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Kroatië, er geen toegang (meer) zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status op het gebied van onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting.

Landeninformatie, zoals die waar verzoekers in hun verzoekschrift naar verwijzen omtrent onder meer de situatie rond de taallessen, medische zorgen, huisvesting en mensen met een handicap in Kroatië, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Bovendien blijkt uit de landeninformatie die voorligt (zie verder *infra*) niet dat de algemene situatie in Kroatië wordt gekenmerkt door dermate structurele en verregaande tekortkomingen of van zulke ernstige aard zou zijn dat deze op zich volstaat om aan te tonen dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet, zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie waarin de voormelde, bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt en waarin zij zou worden geconfronteerd met een zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake kan zijn van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Kroatië. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Kroatië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van hun verzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Kroatië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals reeds *supra* uiteengezet onder de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie komt het aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij terecht komen in een toestand van verregaande materiële deprivatie en dit buiten hun wil en persoonlijke keuzes om. Van verzoekers, die internationale bescherming genieten in Kroatië, mag dan ook worden verwacht dat zij zelf de nodige initiatieven nemen om hun rechten te doen gelden of in staat zijn om op basis van concrete ervaringen waarmee zij zouden zijn geconfronteerd, aan te tonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden.

In casu ligt de situatie voor van een man van 50 jaar (eerste verzoeker), een vrouw van 44 jaar (verzoekster), hun zoon van 25 jaar (tweede verzoeker) en hun inmiddels meerderjarig geworden dochter F. (geboren op 4 juli 2003).

Met betrekking tot de gezondheidsproblemen van verzoekers, acht de Raad het aangewezen vooreerst inhoudelijk in te gaan op de stukken die verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud en bij hun verzoekschriften hebben gevoegd.

In de medische stukken, neergelegd door verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden, leest de Raad wat volgt:

Dr. C.R. attesteert op 10 september 2021 dat eerste verzoeker lijdt aan verschillende gezondheidsproblemen waarvoor een opvolging noodzakelijk is, zijnde een chronische arteriële hypertensie, een orthopedisch probleem, een hoge bloeddruk, hyperangsten en een post traumatische stress.

Dr. C.R. attesteert op 10 september 2021 dat verzoekster lijdt aan een chronische astma, een chronische arteriële hypertensie, een orthopedisch probleem en aan stress. (AD CGVS, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 4 “Medische stukken”).

Klinisch psychologe A.E-E attesteert op 28 april 2021 dat eerste verzoekers psychologische toestand onrustwekkend is, dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt die zijn psychisch functioneren aangetast hebben en dat het lijkt dat hij lijdt aan een posttraumatische stress gepaard met een post-migratie depressie.

Dezelfde klinisch psychologe attesteert op 9 mei 2021 dat verzoekster psychologische opvolging nodig heeft voor een posttraumatisch stresssyndroom.

Dr. M.S. attesteert op 23 september 2021 ongerust te zijn over de dochter F. die haar kamer weinig uitkomt. De ouders zouden ongerust zijn omwille van haar donkere gedachten en voorgaande zelfmoordpogingen. Zij beschrijft verder dat het hele gezin psychotherapeutisch wordt opgevolgd en dat F. een individuele psychologische behandeling krijgt bij Savoir Etre.

Verder blijkt dat verzoekers residentieel opgevolgd worden door het Carda centrum van het Rode Kruis sedert 23 juli 2021, de dochter F. sedert 9 april 2021 één keer per maand psychologisch wordt opgevolgd en eerste verzoeker één keer psychologisch werd opgevolgd sedert 11 juni 2021.

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers nog documenten waaruit blijkt dat zij nog steeds residentieel opgevolgd worden in het CARDA centrum van het Rode Kruis (stuk 2, gevoegd bij het verzoekschrift). De attesten waaruit de psychologische opvolging blijkt en de medische aandoeningen van eerste verzoeker en verzoekster werden beschreven, werden reeds neergelegd in het kader van het persoonlijk onderhoud (stukken 3, gevoegd bij het verzoekschrift). Verder wordt nog aangetoond dat

tweede verzoeker sedert 9 april 2021 maandelijks psychologisch wordt opgevolgd sedert 9 april 2021 en verzoekster sedert 11 juni 2021 (stukken 3, “*attestation de suivi psychologique*”). Op 28 oktober 2021 attesteert klinisch psychologe O.S. dat het gezin angstsymptomen vertoont. Zij stelt dat het uitgesloten lijkt dat het gezin in een andere lidstaat een asielerzoek kan doen of zou kunnen terugkeren naar Kroatië omwille van de gebeurtenissen aldaar. Tenslotte wordt geattesteerd dat het gezin nog psychisch fragiel is en opgevolgd dient te worden.

Op 7 februari 2022 maakten verzoekers elk afzonderlijk een aanvullende nota **over**. Als stuk 1 voegden zij een attest van Carda d.d. 3 februari 2022, waarin geattesteerd wordt dat het gezin residentieel wordt opgevolgd sedert 23 juli 2021 en als stuk 2 voegden zij verschillende attesten van psychiaters en psychologen, waarin de Raad leest wat volgt:

- Attest klinisch psychologe O.S., SavoirEtre, d.d. 2 februari 2022 waarin de angst, stress en negatieve gedachten van eerste verzoeker omschreven worden en aangeraden wordt om het gezin een sociale woning toe te kennen zodat de mentale gezondheidstoestand niet langer zal verslechteren. Daarnaast wordt erop gewezen dat eerste verzoeker therapeutisch opgevolgd wordt;
- Attest psycholoog A.C., Tabane, d.d. 24 januari 2022, waarin gesteld wordt dat tweede verzoeker psychologisch wordt opgevolgd sedert december 2021 en wordt gewezen aan de zekerheid die hij nodig heeft om in België te kunnen verblijven, wat zijn psychologische toestand zou doen verbeteren;
- Attest klinisch psychologe O.S., SavoirEtre, d.d. 2 februari 2022 waarin de angst, stress en negatieve gedachten van verzoekster omschreven worden en aangeraden wordt om het gezin een sociale woning toe te kennen zodat de mentale gezondheidstoestand niet langer zal verslechteren. Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoekster therapeutisch opgevolgd wordt;
- Attest klinisch psychologe O.S., SavoirEtre, d.d. 2 februari 2022 waarin geattesteerd wordt dat de dochter F. lijdt aan PTSD, poogt een einde te brengen aan haar leven en erop gewezen wordt dat zij therapeutisch opgevolgd wordt;
- Attest psychotherapeute L.V., SavoirEtre, d.d. 26 januari 2022 waarin geattesteerd wordt dat de dochter F. lijdt aan PTSD, geen vertrouwen heeft in zichzelf en in het leven omwille van de onzekerheid en stress die zij meemaakte in Syrië en Kroatië en erop gewezen wordt dat zij therapeutisch opgevolgd wordt. Er wordt ook op gewezen dat het tegenaangewezen is om haar terug te laten keren naar Kroatië;
- Attest psychiater D.M., Vertrouwelijk document van 3 februari 2022, CNP St. Martin, waarin de verklaringen van eerste verzoeker uiteengezet worden met betrekking tot zijn vlucht uit Syrië, verblijf in Turkije, Kroatië en Duitsland en geattesteerd wordt dat verzoeker lijdt aan een depressie, angststoornis, PTSD en er een risico is tot zelfdoding. Er wordt ook op gewezen dat het tegenaangewezen is om eerste verzoeker terug te sturen naar Kroatië, Turkije of Syrië en een verder verblijf in België aangewezen is.

Zij legden in hun aanvullende nota uit dat zij met die documenten wensen aan te tonen dat ze ernstige mentale problemen hebben. Verder verwijzen zij naar de uiteenzetting in hun verzoekschrift voor wat betreft de dramatische levensomstandigheden waar mensen met mentale problemen in Kroatië mee te maken krijgen.

Op basis van voorgaande elementen stelt de Raad vast dat er sprake is van psychologische gezondheidsproblemen in hoofde van alle gezinsleden, wat overigens niet betwist werd door de commissaris-generaal.

De Raad stelt vervolgens vast dat uit het geheel van verzoekers' verklaringen niet kan worden afgeleid dat zij niet in staat waren om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte waren om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielpprocedure deel te nemen. Noch uit verzoekers' medische attesten noch uit de door hen afgelegde verklaringen kan worden afgeleid dat hun mentale gezondheidstoestand hen ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat hun mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal stelde op goede gronden wat volgt: “*De psychologische attesten die u voorlegt zijn niet van aard om aan te tonen dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen. Uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud bleek u bij machte te zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.*”

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan

uw verplichtingen.” Verzoekers ondernemen overigens geen enkele poging om voorgaande motieven omtrent de procedurele noden te weerleggen.

Vervolgens merkt de Raad op dat, hoewel de psychologische aandoeningen in hoofde van de gezinsleden niet worden betwist, psychologische of psychiatrische rapporten echter niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In het geval van een psychiatrisch of psychologisch rapport is de psychiater of psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de aangehaalde feiten die betrekking hebben op de situatie die zij zouden gekend hebben in Kroatië. Op basis van de elementen die voorliggen en de psychologische verslagen die verzoekers hebben overgemaakt, blijkt niet dat de gezinsleden geen opvolging of geen zorgen zouden kunnen krijgen of hebben gekregen in Kroatië.

Dat er geen medische zorgen voorhanden waren in Kroatië strookt bovendien niet met de verklaringen van eerste verzoeker, namelijk dat zijn zoon naar de dokter ging en werd doorgestuurd om geopereerd te worden aan zijn hoofd (CGVS, verhoor eerste verzoeker, p. 4), dat zijn vrouw naar het ziekenhuis werd gebracht voor een hartaanval (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 3) en dat hij zelf één keer met de ziekenwagen naar de cardioloog werd gebracht in Kroatië en hem een pil onder de tong werd gegeven. Met betrekking tot de situatie van de dochter F., zijn er geen objectieve gegevens voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers gezocht zouden hebben naar psychologische hulp en daarvan verstoken zouden zijn gebleven in Kroatië. Verzoeker maakte enkel melding van een behandeling in Duitsland, waarvan hij overigens geen documenten kon voorleggen (CGVS, verhoor eerste verzoeker, p. 7).

Evenmin blijkt uit verzoeksters verklaringen dat de nodige zorgen hen in Kroatië zouden zijn ontzegd. Zij verklaarde immers dat ze via de Kerk, het Rode Kruis en familie uit Duitsland medicijnen hebben ontvangen, ze naar het ziekenhuis werd gebracht in Kroatië na een hartaanval, waarvoor ze een infuus kreeg en waarna ze terug naar huis werd gebracht (CGVS verhoor verzoekster, p. 3). Dat ze verzocht zou hebben om een psycholoog te zien, maar men haar vertelde dat Kroaten naar Duitsland gaan voor psychologische zorgen en ze haar uitlechten, is enerzijds niet geloofwaardig en getuigt anderzijds niet van het feit dat verzoekster daadwerkelijk concrete stappen zou hebben ondernomen met het oog op het bekomen van psychologische hulp (CGVS, verhoor verzoekster, p. 5). Nu verzoekers blijkens hun verklaringen wel degelijk toegang hebben gehad tot de gezondheidszorg, daar zij medicijnen kregen en opgenomen werden in het ziekenhuis, is hun loutere bewering, als zouden er geen psychologische zorgen zijn in Kroatië geenszins overtuigend. De Raad acht het verder opmerkelijk dat verzoekers van de opvolging in Duitsland geen documenten kunnen voorleggen. Dat verzoekers thans psychologisch opgevolgd worden in het Carda centrum van het Rode Kruis is evenmin voldoende om aan te tonen dat de nodige zorgen door de Kroatische autoriteiten niet aangeboden kunnen worden.

Waar verzoekers vervolgens in hun verzoekschrift middels algemene informatie nog trachten aan te tonen dat zij in Kroatië geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg, kunnen zij de Raad evenmin overtuigen. In het citaat dienaangaande zoals opgenomen in het verzoekschrift leest de Raad dat hoewel de kosten van de medische behandeling van begunstigden van internationale bescherming rechtstreeks betaald worden via het ministerie van volksgezondheid, vele dokters hieromtrent niet geïnformeerd zouden zijn, waardoor hier problemen rond ontstaan. Het Rode Kruis helpt de begunstigden van internationale bescherming vaak bij het zoeken naar een huisdokter in de nabije omgeving, maar stoot vaak op volle capaciteiten. Met dergelijke algemene informatie weerleggen verzoekers enerzijds niet aan dat zij wel degelijk toegang hebben gehad tot de gezondheidszorg in Kroatië en anderzijds is die informatie niet van die aard om vast te stellen dat verzoekers geen beroep kunnen doen op de gezondheidszorg aldaar.

Waar zij er vervolgens op wijzen dat zij in het opvangcentrum Carda, voor asielzoekers met mentale problemen verblijven en citerend uit de site “hrw.org” uiteenzetten dat Human Rights Wacht heeft vastgesteld dat mensen die in instellingen in Kroatië verblijven verschillende vormen van misbruik ervaren nu zij geïsoleerd zijn van hun gemeenschap, verbaal mishandeld en gedwongen worden om bepaalde medische behandelingen te ondergaan, werpen zij geen ander licht op de vaststellingen

supra. Immers, dat zij als personen met een handicap zouden moeten verblijven in een instelling in Kroatië wordt op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. Verzoekers hebben weliswaar psychologische problemen, maar tonen niet aan dat zij een bepaalde handicap hebben en nog minder als zouden zij wordt aldus niet bijgetreden door de Raad.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke medicatie, medische zorgen en opvolging in Kroatië, in hun hoofde ontoereikend of onbestaande zal zijn om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag. Dat de hulp die hen geboden werd in Kroatië niet voldeed aan hun verwachtingen en zij de medicatie zelf moesten betalen, kan niet als een onmenselijke of vernederende behandeling aanzien worden noch volstaat dit om te besluiten dat verzoekers geen toegang hebben tot de in Kroatië aanwezige gezondheidszorg.

Dat verzoekers voor hun psychologische problemen in Kroatië geen toegang zouden hebben tot noch gebruik zouden kunnen maken van de gezondheidszorg voor deze psychisch/medische problemen blijkt geenszins, te meer nu niet blijkt dat hun psychologische problemen in Kroatië zouden zijn aangekaart. Bovendien heeft eerste verzoeker aangegeven dat tweede verzoeker bij de dokter terecht kon voor zijn psychologisch probleem en hij daarvoor werd doorverwezen (CGVS, verhoor eerste verzoeker, p. 4).

Uit voorgaande kan derhalve geenszins blijken dat verzoekers om redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag niet kunnen rekenen op een effectieve bescherming van de Kroatische autoriteiten, noch dat zij hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen of hierdoor in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen bij een terugkeer naar Kroatië. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden geen toegang te hebben tot huisvesting nu zij, nadat de Kroatische autoriteiten hen de internationale beschermingsstatus hadden toegekend nog 4 maanden in het opvangcentrum konden verblijven en zij nadien werden overgebracht naar een woning. Dat zij de woning te klein vonden, houdt geenszins in dat hun geen materiële ondersteuning werd geboden. Bovendien blijkt uit het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker dat zij geen pogingen ondernamen om een andere huisvesting te vinden (CGVS verhoor eerste verzoeker, p. 5). Hierbij merkt de Raad ook op dat eerste verzoeker verklaarde geen nieuwe woning te hebben gezocht omdat hij Kroatië wilde verlaten (CGVS verhoor verzoeker, p. 5). De Raad merkt hierbij nog op dat het loutere gegeven dat financiële of materiële ondersteuning wordt onderbroken vanaf de beslissing tot het toekennen van de internationale beschermingsstatus, wat voor verzoekers zelfs niet het geval blijkt te zijn, op zich geen schending uitmaakt van artikel 4 van het Handvest die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt. Verder dient eraan herinnerd dat om in het eigen onderhoud te kunnen voorzien, het vinden van werk hierbij cruciaal is. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers geen enkele concrete ervaringen hebben weergegeven waaruit blijkt dat hen de toegang tot werkgelegenheid zou zijn ontzegd.

De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. De Raad ontwaart uit het rechtsplegingsdossier geen elementen waaruit blijkt dat verzoekers stappen zouden ondernomen hebben bij het zoeken naar werk of het leren van de taal. Verzoekster verklaarde dat zij zelf geen pogingen heeft ondernomen omdat zij lijdt aan astma (CGVS verhoor verzoekster, p. 4). Echter op basis van de voorgelegde medische attesten kan de Raad niet tot de vaststelling komen dat verzoekster niet in staat of bekwaam zou zijn om te werken. Eerste verzoeker beperkte zich tot de loutere bewering als zou er geen werk zijn in Kroatië en dat zijn zoon wel pogingen had ondernomen om werk te zoeken (CGVS verhoor verzoeker, p. 4). Dat verzoeker noch verzoekster stappen hebben ondernomen om tewerkgesteld te worden is geenszins voldoende om te concluderen dat begunstigden van internationale bescherming geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt. Van verzoekers, die de internationale beschermingsstatus werden toegekend en daardoor recht hebben om te werken, kan ook verwacht worden daartoe zelf stappen te ondernemen. Hoewel tweede verzoeker verklaarde pogingen ondernomen te hebben om werk te vinden, maar dit niet gelukt zou zijn omwille van de taalbarrière, wijst de Raad erop dat evenmin blijkt dat hij de nodige inspanningen zou hebben geleverd om de Kroatische taal te leren. Hij beperkte zich tot de loutere bewering dat hij alles gedaan had om een job te vinden en een taal te leren, maar het gewoon niet gelukt is, zonder gewag te maken van concrete pogingen daartoe.

Waar zij middels het verzoekschrift de situatie m.b.t. de arbeidsmarkt en taalcursussen trachten toe te lichten, leest de Raad in het desbetreffende citaat van de site "asylumineurope.org" dat de officiële taal cursus die startte in december 2019 en doorging in twee shiften, niet aangepast was aan de werkuren. Nu verzoekers niet tewerkgesteld waren, ziet de Raad niet in op welke wijze het tijdstip van de taal cursus verzoekers verhinderd kon hebben eraan deel te nemen. Dat meer gevorderde taal cursussen niet beschikbaar zijn, doet alleszins geen afbreuk aan de mogelijkheid om de taal als beginner te leren. De Raad merkt nog op dat voormeld citaat, waaruit wel degelijk blijkt dat er taal cursussen worden aangeboden, verzoekers' verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, dat er geen taal cursussen worden aangeboden in Kroatië, volledig onderuit haalt. Waar er in het citaat nog op wordt gewezen dat begunstigden van internationale bescherming, hoewel ze deel uitmaken van een actief tewerkstellingsbeleid in 2020, moeilijkheden hebben om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt omdat ze vaak ingeschreven worden als geen houder van een diploma daar zij die documenten vaak niet kunnen bemachtigen, dient opgemerkt dat verzoekers geen gewag hebben gemaakt van dit specifieke probleem. Bovendien dient te worden herhaald dat blijkens hun verklaringen enkel de tweede verzoeker pogingen zou hebben ondernomen om werk te vinden. De Raad ziet niet in op welke wijze de impact van de Covid-19 pandemie op de tewerkstelling en ontslag voornamelijk in de ziekenhuizen, relevant is voor de algemene tewerkstelling in Kroatië. Evenmin wordt met dergelijke informatie aangetoond als zouden verzoekers geen toegang krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status op het gebied van werkgelegenheid en huisvesting.

Uit dit alles kan niet besloten worden dat verzoekers wat dit betreft alle redelijke inspanningen hebben geleverd, hetgeen ook kan afgeleid worden uit het feit dat verzoekers Kroatië al verlieten enkele maanden nadat zij de internationale beschermingsstatus ontvingen, wat doet veronderstellen dat zij niet alle mogelijkheden tot het aanleren van de taal of het vinden van werk hebben uitgeput. De Raad sluit zich aan bij de overwegingen van de commissaris-generaal, stellende dat niet blijkt dat verzoekers een werkelijke intentie hadden om hun leven op te bouwen in Kroatië: *"Tenslotte moet vastgesteld worden dat u relatief korte tijd, een negental maanden na de toekenning van de status vertrokken bent uit Kroatië, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. U verklaart zelf dat u geen pogingen gedaan had om andere huisvesting te vinden, omdat u Kroatië wilde verlaten (M., p.5). Bij uw terugkeer naar Kroatië op 16 oktober 2020 verliet u het land dezelfde dag nog."*

De concrete motieven uit de bestreden beslissingen worden volledig onbesproken gelaten door verzoekers. De volgende motieven die pertinent, draagkrachtig en niet betwist worden, worden door de Raad tot de zijnen gemaakt:

"Na uw verblijf in het opvangcentrum kreeg u door de Kroatische autoriteiten een nieuwe woning aangeboden, die volgens u veel te klein was (M., p.3). U deed echter geen concrete pogingen om een betere woning te vinden (M., p.5), hoewel u het recht had zich vrij in Kroatië te vestigen. U verklaart dat er geen werk was in Kroatië. Zelf heeft u geen werk gezocht, uw zoon I. ondernam wel een aantal pogingen om een baan te vinden. Hij werd echter niet aangenomen omdat hij de taal niet sprak (M., p.5). I. kreeg een aanbieding om voor de Kroatische veiligheidsdienst te werken, maar weigerde deze. De rest van uw gezin ondernam geen enkele poging om werk te vinden in Kroatië. Er kan dus geenszins worden gesteld dat het voor uw hele gezin onmogelijk is om werk te vinden in Kroatië. Uw inspanningen om de Kroatische taal te leren zijn eerder beperkt. U zegt een aantal apps gebruikt te hebben, maar zonder resultaat. U zegt dat u wel taallessen wilde volgen maar er geen kon vinden (M., p.6). Uw zoon I. verklaart dat er in Kroatië geen taallessen bestaan (I., p.10). Er kan redelijkerwijs aangenomen worden dat er wel degelijk taallessen gegeven worden in Zagreb en dat u deze mits een kleine moeite kan vinden. Ook beweert u dat er geen scholen waren in Kroatië voor uw dochter F.. U zou aan het Rode Kruis en UNHCR gevraagd hebben om uw dochter in te schrijven op een school. Dit ging niet. Het is echter aan uzelf om uw recht op onderwijs uit te oefenen en zelf een school te zoeken voor uw dochter. U deed echter geen enkele poging om haar in te schrijven in een school."

Tenslotte verklaart u dat er in Kroatië geen gezondheidszorg was, dat u de kans niet kreeg om naar de dokter te gaan (M., p.3). Uit uw verklaringen blijkt echter dat er wel degelijk zorg beschikbaar was voor u en uw gezin. Uw vrouw werd na een vermeende hartaanval naar het ziekenhuis gebracht. U beklaagt het dat ze enkel een infuus kreeg en na een uur weer mocht vertrekken (M., p.3). Uw vrouw was echter in staat om na dat infuus naar huis te gaan (M., p.5). Uw vrouw werd dus wel degelijk verzorgd. U legt ook geen enkel document uit Kroatië neer om deze vermeende hartaanval te staven en ook uit de medische documenten uit België die u voorlegde wordt hiervan geen enkele melding gemaakt (doc.4).

Wat u zelf betreft kon u beroep doen op een cardioloog en kreeg u elke dag medicijnen, 'een tablet of twee' (M., p.3). Uit de Belgische medische documenten die u voorlegt blijkt overigens dat er geen cardiovasculaire oorzaak gevonden kon worden voor uw vermeende hartproblemen (doc.4). Dat u enkele maanden na uw erkenning niet langer kon rekenen op de medicijnen van het Rode Kruis betekent niet dat de gezondheidszorg niet beschikbaar was of dat de toegang ertoe u geweigerd werd. Vanaf dan slaagde u er immers nog steeds in om uw medicijnen te verkrijgen, met de hulp van een kerk en uw neef (M., p.6). Dit wijst erop dat u in Kroatië kon functioneren en over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikte.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale en fysieke gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Het CGVS betwist niet dat u en uw gezin met een aantal psychologische problemen kampen, zoals gestaafd door de psychologische documenten die u voorlegt (doc.5). Er dient nogmaals op gewezen te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u in Kroatië geen toegang had tot medische zorg of dat u de weg ernaartoe niet had kunnen vinden. Ofschoon de psychische problematiek van uw gezin betreurenswaardig is, doet dit niets af en geen afbreuk aan voormelde vaststelling dat uit niets blijkt en dat u niet aannemelijk maakt dat u als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot en gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Kroatië. Wat de beoordeling van uw huidige gezondheidssituatie betreft, dient u zich hiervoor te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet."

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en uit het geheel van het rechtsplegingsdossier ontwaart de Raad geen persoonlijke ervaringen op basis waarvan besloten kan worden dat verzoekers terecht komen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie. De Raad ontwaart uit verzoekers' verklaringen evenmin concrete ervaringen op basis waarvan vastgesteld kan worden dat zij buiten hun wil om verhinderd zouden zijn geweest om hun rechten te doen laten gelden of op basis waarvan vastgesteld kan worden dat verzoekers daartoe de nodige initiatieven zouden hebben genomen. De Raad kan op geen enkele wijze afleiden dat verzoekers enige pogingen zouden hebben ondernomen om in Kroatië bij officiële instanties of NGO's te informeren naar huisvesting, werk of enige andere ondersteuning, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers in Kroatië als personen die er internationale bescherming genieten basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zouden zijn ontzegd.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Met een verwijzing naar algemene informatie maken zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Kroatië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Kroatië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Kroatië werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Kroatië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Kroatië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op

ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Kroatië effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de commissaris-generaal op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet door het hen in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren.

Verzoekers vragen *in fine* van hun dossiers terug te sturen naar de commissaris-generaal. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De zaken RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2.

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO